

**JIŘÍ
PEHE**

mimo román

ŘÁDNÁ

UDÁLOST

PROSTOR

PROSTOR

Jiří Pehe
Mimořádná událost

PROSTOR

**JIŘÍ
PEHE
MIMO *román*
ŘÁDNÁ
UDÁLOST**

© Jiří Pehe, 2013

© PROSTOR, 2013

ISBN 978-80-7260-281-0

Poté, co dopadl na dno jámy, nezbyl žádný z pocitů, které se kdysi pojily s jeho tělem. Necítil bolest, chlad, horko, hlad, žízeň, ani žádnou slast. Neslyšel. Nebyl si jist, jestli se nahoru, ke světlu, dívá ještě stále svými očima, z očních důlků ve vlastní hlavě. Jestli má hlavu. Nemohl s určitostí tvrdit, že ještě existuje, i když podvědomě vnímal, že ještě není tam, v jasu věčnosti.

Pamatoval si pád ke dnu a docela jasně si vzpomínal i na okamžiky, které mu předcházely. Praskot ztrouchnivělého dřeva, úlek, který ho paralyzoval, když si uvědomil, že mu nohy jako máslem projely prkny, jež zakrývala tu díru. Zuřivou snahu udržet rovnováhu, najít něco, čeho by se mohl zachytit. A pak ten pád...

Jelikož jeho vědomí v té chvíli ještě ovládaly zákony fyziky, čekal už v okamžiku, kdy se začal propadat, že rychle narazí na dno. Při vší té hrůze z pádu, na jehož konci čekala nejspíš smrt, si ještě několik okamžiků jasně uvědomoval bezvýchodnost situace. Věděl, že přijde náraz, pocítí nejspíš prudkou bolest lámajících se kostí a hmoždících se vnitřností, snad mu dokonce blesklo hlavou, že ještě než vypustí duši, uslyší nějaký zvuk.

Vše se ale odehrálo jinak. Možná že z úleku ztratil vědomí, jisté je, že měl pocit, jako by padal celou věčnost. Ne někam na dno, které nemohlo v té jámě být přece nekonečně hluboko, ale prostě nikam. Pak ho pohltila tma.

Když nakonec nad sebou spatřil světlo, vůbec nebyl schopen určit, kde vlastně je. Neměl totiž tělo, protože ho necítil. A ještě ho nemá.

Je možné, že při nárazu úplně ochrnul, myslí si. Je také možné, napadlo ho už párkrát, že je mrtvý. Že

je v očistci nebo v pekle. Že tady takhle, coby duch bez těla, v nekonečném koloběhu vzpomínek stráví celé věky.

Ví také, že jestli je na dně nějaké jámy, pak zase tolik času nemá. Nenajde-li ho někdo, což není pravděpodobné, protože jediná lidská bytost široko daleko je Baron, nejpozději za několik dní tady zemře.

Světlo, do něhož se dlouho díval, když konečně po pádu přišel k sobě, po čase zmizelo. Jako by se venku setmělo a snesla se noc. Ve tmě, alespoň se mu to zdálo, bylo možné rozeznat několik světelných teček. Snad to byly hvězdy. Pak se světlo zase vrátilo.

Představuje si proto, že pokud není mrtvý, leží na dně šachty, kterou tady, na bývalém vojenském cvičišti, kdysi nejspíš vyhloubili Rusové. Zatímco jeho tělo bezmocně spočívá v horizontální poloze, vše, co vnímá, je vertikální, protože oči má zřejmě upřené nahoru. V té vertikále, na jejímž konci teď září jasné světlo – snad je to slunce –, je také jeho veškerá naděje. Tam nahoře je všechno. I jeho budoucnost, pokud mu v tomhle světě ještě nějaká zbývá.

Je zřejmé, že v tomhle stavu by měl přemýšlet o sobě, takzvaně bilancovat, jenže pořád musí myslet na Barona. Kam šel, co se s ním stalo? Vrátil se, hledá ho? Možná se to už nikdy nedozví.

Samsára

Vybavuje si, jak se Baron před několika dny, v krásném červnovém ránu, objevil. On, Hobo, ještě spal, když najednou uslyšel skřípání petlice, která vzdorovala pokusům někoho tam venku otevřít dveře. Vyskočil z palandy, popadl železnou tyč, kterou měl

vždy po ruce, a pokoušel se škvírou mezi rámem a dveřmi rozeznat, kdo se to dobývá dovnitř.

V ranním šerosvitu uviděl vysokého hubeného muže kolem čtyřicítky, jehož obličej s ostře vystupujícími lícními kostmi a lemovaný pocuchanými mastnými vlasy vypadal velmi unaveně, což zvláštním způsobem kontrastovalo s drahým, i když dost pomačkaným oblekem. I bez kravaty se jevil při prvním ohledání jako zbohatlík, který se sem zatoulal z nočního flámu. Pak ho ale napadlo, že ta tvář nepatří zhýralci. Bylo v ní vepsáno utrpení.

Nezdál se nebezpečný, takže Hobo po chvíli uvolnil petlici a otevřel dveře. Stáli proti sobě. Na jedné straně bohatě vyhlížející muž s výrazem jakési zvláštní, zatím neznámé bolesti nebo snad úzkosti ve tváři, a na druhé straně on, světem zapomenutý obyvatel staré stavební buňky, kterou sem na konec slepé železniční koleje poblíž bývalého vojenského cvičiště kdysi kdosi přivezl.

Viděl, jak si návštěvník s jistým údivem, možná s odporem prohlíží jeho zanedbané svršky, jak krčí nos zápolící s pachy, jež se z jeho obydlí vyvalily.

„Jmenuji se Michal Baron,“ řekl nakonec místo pozdravu. „Kde to jsem?“

Hobo ho poučil, že se nachází na Samsáře, což je poslední etapa na cestě do Nirvány. Bydlí tu od chvíle, kdy dobrovolně odešel z civilizačního provozu. Ne, není buddhista, i když meditacemi tráví mnoho času, ale líbilo se mu to jméno. Samsára.

Asi toho řekl moc najednou, protože Baronovým utrápeným obličejem na okamžik bleskl náznak pobaveného úsměvu. Nebo úsměšku?

Měl na to plné právo, uvědomuje si nyní Hobo na dně té díry, kdy z něho nezbylo nic než jen čirý duch,

který se už nemá zapotřebí urážet. Baron před sebou přece viděl neoholeného bezdomovce, oblečeného do zapáchajících hadrů, který na něj místo uvítání spustil cosi o civilizačním provozu, meditování a Samsáře.

Jenže toho byl plný. Baronův úsměšek ignoroval, a aniž ho hned pozval dál, vysvětloval mu přímo tam, mezi dveřmi, že se mu kdysi dávno, hned po revoluci definitivně zhnusila civilizace a vše s ní spojené, k čemuž přispěla jedna dívka, kterou miloval a pak ztratil. On odmítá žít v civilizačním provozu, jenž nám znemožňuje sestup do našeho nitra a činí z nás otroky. Jeho úkolem je zajišťovat spojení mezi věčností a světem, protože jedině v tomhle spojení se dá hledat smysl všeho. V onom provozu, v němž si lidé pletou pouhé fungování se skutečným životem, už nikdo nemá čas tohle spojení udržovat.

Baron byl z jeho výkladu poněkud zkoprnělý, ale už se nesmál. Pokýval hlavou, jaksi těžce a smutně, možná už tehdy celkem logicky usoudil, že muž, jehož potkal, je tak trochu blázen. Pak se zeptal, jestli by ho Hobo nenechal v buňce, totiž pardon, na Samsáře, vyspat. Je hrozně unavený.

Baron

Hobo si uvědomoval, že už celá léta na Samsáru nepřišel žádný host. Do své postele Barona pustit nechtěl, navíc by mu jistě nevoněla, takže nakonec vytáhl nafukovací matraci, kterou kdysi našel u neda-
lekého jezírka, a ukázal Baronovi do kouta pod stůl. To bylo jediné místo, kam se mohl někdo další ještě vměstnat.

„Všechno vám vysvětlím,“ řekl Baron po chvíli,

když si dal pauzu v nafukování matrace, „ale teď si potřebuju trochu oddechnout.“

A opravdu, sotva se složil na improvizované lůžko pod stůl, usnul, jako by spolykal několik prášků na spaní.

Hobo byl přesvědčený, že se návštěvník sbalí, hned jak se probudí, a on už ho nikdy neuvidí. Tehdy ještě nevěděl, že na tom lehátku pod stolem bude Baron večer co večer usínat ještě několik příštích dnů. V té chvíli to byl vetřelec, jakkoliv nepůsobil nebezpečně.

Jenže když se Baron prospal, posadil se na židli a dlouho civěl do prázdna. I s takto nepřítomným pohledem byla jeho tvář zvláštním způsobem ušlechtilá.

„Takže vy jste sem uprchnul před civilizací,“ řekl pak bez náznaku jakékoli ironie.

„Já vlastně taky tak trochu prchám před civilizačním provozem. Anebo abych byl přesný, mě se civilizace sama zbavila, ovšem až poté, co jsem se z ní svými chybami sám vyloučil. Stala se spousta podivných věcí. A na začátku toho všeho byla mimořádná událost.“

Hobo v údivu povytáhl obočí. Pobavila ho absurdnost celé situace. On na svého hosta nejprve spustí o civilizačním provozu, a ten teď začne mluvit o jakési mimořádné události. Připomnělo mu to rozhovory, které vedl s ostatními pacienty, když kdysi pobýval v psychiatrické léčebně.

Baron se ale nedal výrazem v Hobově tváři vyrušit.

„Můžete to samozřejmě odmítnout, ale chtěl bych vám o té mimořádné události vyprávět. Myslím, že mám pádné důvody, proč to vyprávět právě vám. Ale spoň si myslím, že jsou pádné. Ale k tomu se snad dostaneme později.“

Hobo si teď na dně té jámy vzpomíná, že po

počátečním údivu mu nepřipadla Baronova žádost nijak zvláštní, i když zvláštní nepochybně byla. Možná už ztratil po letech odloučení na Samsáře určité společenské návyky, které jsou v civilizačním provozu běžné. Celé roky jen přemýšlel a četl knihy, které si opatřil, žádný brak, vážné knihy, dalo by se říct ty nejzávažnější. Byl sám takovou knihou, v níž bylo uloženo a utříděno jeho poznání i jeho zkušenosti s hledáním smyslu. Vlastně není divu, že na Barona hned spustil o civilizačním provozu, protože jeho útěk z civilizačního provozu stál na začátku všeho. A když pak Baron řekl, že musí mluvit o „mimořádné události“, bylo to stejně přirozené.

Podivnější je, myslí si Hobo teď, na dně šachty, že se Barona tehdy hned nezeptal na ty jeho „pádné důvody“. Proč ho více nezajímalo, jaké pádné důvody vyprávět mu o mimořádné události by mohl mít právě Baron ve vztahu k němu, který žije stranou civilizačního provozu na Samsáře? Když nad tím teď přemýšlí, možná otázku, jaké pádné důvody Baron může mít, nepoložil především proto, že tušil za naléhavostí Baronova hlasu, s níž vyslovil slova „mimořádná událost“, nějaký zvláštní příběh.

Přesto i teď, ve stavu beztlíže na dně jámy, ho udivuje, jak Baron své vyprávění začal.

Čekal totiž, že dříve než začne mluvit o události, která se ho zjevně osobně silně dotýkala, mu napřed sdělí nějaká základní fakta, něco o sobě, něco o svém postavení, které bylo, soudě podle jeho obleku, nejspíš významné, dokud ho civilizace nevyloučila ze svého středu a on pak jakousi podivnou shodou okolností nedoputoval až na Samsáru.

Jenže Baron to vzal z jiného konce.

K mimořádné události došlo, když jsem před rokem vstupoval do nádražní haly. Na světelné tabuli jsem si nejprve všiml, že můj vlak odjíždí ve čtvrt na šest, tedy v čase podle jízdního řádu. Jenže hned nato se z reproduktorů ozval ženský hlas. Nebyl to ten hlas, který pokaždé oznamuje odjezdy i příjezdy vlaků. Byl jiný, naléhavější, méně učesaný. Nevěnoval jsem hlasatelčiným slovům pozornost až do okamžiku, než zaznělo to osudové slovní spojení, jehož skutečný smysl jsem měl teprve pochopit: mimořádná událost.

Chápejte, v té chvíli mimořádná událost ještě neměla onu naléhavost, kterou získala později. Vlastně jsem jenom s jistou nevolí zaznamenal slova nádražní hlasatelky, že na trati se stala mimořádná událost, což bude mít za následek zpoždění vlaků.

Ptám se teď, zda bych si zpětně nevybavil nějaký stav mysli, jenž vybočoval z mé každodenní rutiny. Někaký pocit nebo myšlenku, které předjímalý mimořádnost situace, jež později nastala.

A vskutku si vybavuji něco zvláštního: neobvyklý jas, jehož jsem si všiml ještě předtím, než jsem zaslechl to hlášení. Skleněnou střešou haly dovnitř proudilo sluneční záření s jakousi podivnou silou, řekl bych téměř naléhavě, kdyby ovšem světlo mohlo svítit naléhavě. To staré nádraží bylo v okamžiku, kdy jsem do něj vstoupil, a také v okamžiku, kdy se ozvala z amplionů slova „mimořádná událost“, natolik přeplněno světlem, že mě to zarazilo.

„Přeplněno“ používám záměrně. Bylo tam totiž světla jaksi nepatřičně mnoho. Nepřeháním, když říkám „nepatřičně“, vím, o čem mluvím. Mohl bych

samozřejmě říct „nezvykle“, ale já měl pocit jisté nepatřičnosti, jako kdyby za tím stál nějaký nepovedený záměr. Třeba jako když fotograf v ateliéru omylem použije příliš silnou lampu.

V té chvíli najednou jindy nevýznamné detaily, maličkosti, kterých jsem si dříve jen málokdy všiml, vystoupily na povrch s podivnou zřetelností, dokonce bych právě řekl s podivnou naléhavostí. Ty šmouhy na stěnách, praskliny v zašlé skleněné střeše, popukané dlaždice i dřevěné lešení podpírající nosné sloupy v hale chtěly, abych si jich všiml! Ba co víc, abych je nejen viděl, ale abych je viděl jinak než dosud.

Trochu mě to vylekalo, protože do té chvíle jsem byl člověkem veskrze praktickým s jen chabou schopností vnímat cokoli múzického nebo poetického. Vše v mém životě mělo řád, každá, byť jakkoli významná událost byla v mé paměti přesně utříděna a zpracována. Jako zaprášené exponáty v muzeu.

Nemohl jsem si proto nejprve vůbec vzpomenout, zda - pokud vůbec - jsem kdy cítil stejně těžko uchopitelný úžas jako v tom okamžiku, když jsem se najednou ocitl v nádražní hale, jež byla úplně nepatřičně zalitá světlem.

Pak mi myslí bleskla vzpomínka na cosi z dávné minulosti. Vlastně jsem ani přesně nevěděl, jestli to byla skutečná vzpomínka, koneckonců nikdy předtím jsem si tu vzpomínku jako vzpomínku nevybavil.

Byl jsem v té vzpomínce malý chlapec, stál jsem na téměř místě, těsně za vchodem do nádražní haly, držel jsem se za ruku dospělého člověka a s úžasem hleděl na světlo, jímž byla nádražní hala přeplněna.

Ano, přeplněna! Věděl jsem už tehdy jako dítě, stejně jako jsem to věděl teď, že se děje něco úžasného, že bych se do toho světla mohl ponořit jako do

řeky a odplout pryč. Nebo že bych se v něm mohl rozpustit a přijmout nějakou jinou formu existence.

„Na co se to díváš?“ řekla maminka, protože to ona mě v té vzpomínce držela za ruku a vzápětí mě táhla ve směru své chůze, nervózní, že nestihneme vlak. Najednou mi došlo, že ona to světlo nevidí! Že všechny ty vjemy, které útočí s takovou silou na mou duši, vůbec nevnímá, že nevidí to co já. Že jsem se ocitl v úplně jiném světě než ona.

Proč se mi vybavilo právě tohle? Nevysvětlím vám to, protože to nevím. Možná ten moment vyplaval na povrch odněkud z nánosů času v mé paměti proto, že mě polekal můj vlastní úžas nad tím, co vše se mi najednou odhalilo v tom nenadálém přívalu světla.

Tehdy v dětství jsem se vyděsil, když jsem si uvědomil, že matka nevidí, čím jsem já zcela naplněn. Nechtěl jsem být v jiném světě než ona, protože v tom světě, jenž se přede mnou najednou otevřel, necíhalo jenom pokušení, ale také nebezpečí.

A pak je tu ještě jeden zážitek. Tehdy, stejně jako po tolika letech na tom samém místě jsem podivně ostře slyšel hlasy. Ze změti zvuků a hovorů, jež až dosud tvořily jen kulisu, se odpojovala slova, vyletovaly věty, které ke mně doléhaly proto, že mi měly něco sdělit. Jenom mně!

Nebyly to všechny věty a slova v hale, neboť těch bylo mnoho, hala byla plná hučení davu. Přilétala ke mně jen některá slova a věty, skoro jako by je pro mě někdo pečlivě vybíral. Jenže stejně jako jsem si nevěděl rady s tím světlem, nevěděl jsem, co si počít s těmi slovy, jež se odpoutávala od davu a vnikala mi proti mé vůli do uší.

Popluje řekou, až k propusti, slyšel jsem najednou ve svém dětském polovědomí.

*Jistě mu to nezapomenou, dolehlo ke mně.
Dojde až tam, bude-li mít štěstí, šeptal kdosi.
A pak odkudsi přiletěla báseň:*

*Stojí dům v temném lese
Z oken je vidět jiný svět
Kdo tam jednou vkročí
Sám sebe neunese
Není už cesty zpět*

Tahle zvláštní vzpomínka mi před rokem v nádražní hale projela hlavou a na okamžik mě ochromila. Cítil jsem najednou, stejně jako tehdy v dětství, strach. Chtěl jsem se opět chytit maminky za ruku a vrátit se rychle do jejího bezpečného světa, jenže žádná ruka mě nedržela. A pak jsem uslyšel to hlášení. *Mimořádná událost!*

Byl jsem až do té chvíle ve všem všudy takříkajíc moderní člověk, který si musí umět poradit s nejrůznějšími složitostmi našeho světa, a nemůže se proto jen tak podat nějaké chvilkové náladě. I já jsem se tudíž pokusil ten pocit setřást.

Říkal jsem si: ano, nádražní halu na okamžik zaplnil nepatřičný jas, ale byl zřejmě jen v tvém vědomí. Po několik chvil jsi tudíž vnímal stovky maličkostí, kterých si jindy nevšímáš, možná jsi slyšel, stejně jako v té vzpomínce, i hlasy, které k tobě jindy nedolehnu. Teď je ale čas se vrátit, vzchopit se, být nad věcí, nenechat se vláčet podivnými emocemi.

Vzápětí mi však došlo, že ta slova - mimořádná událost - jsem slyšel jenom já! Nebo abych byl přesný, slyšel jsem je dříve, než skutečně nádražní halou zazněla. Víím to jistě, neboť lidé okolo mě na to hlášení, které já zaslechl, vůbec nereagovali. Jako by byli

hluší, nebo jako by se ten ženský hlas z amplionů vůbec neozval.

Lze to pochopit?

Uvažte: Vešel jsem do nádražní haly, ocitl se v moři světa, vybavila se mi prazvláštní zapomenutá vzpomínka a pak jsem, stejně jako kdysi v té vzpomínce, uslyšel slova, která zřejmě nikdo jiný neslyšel! Tehdy v dětství mě maminka vtáhla zpátky do svého světa, ale tentokrát jsem na to byl sám, a proto si myslím, že se ten návrat úplně nezdařil.

Za chvílí se ozvalo hlášení o mimořádné události znovu. Tentokrát doopravdy. Následovala obvyklá omluva Českých drah cestujícím. Vzápětí se na světelné tabuli objevilo předpokládané zpoždění mého vlaku, které v té chvíli odhadovali na 30 minut. Lidé okolo mě zvedli hlavy, dívali se na světlenou tabuli, někteří nervózně pokukovali jeden po druhém. Jiní si nenápadně kontrolovali čas na hodinkách.

Zatímco kolem mě rostlo napětí, já se kupodivu uklidnil. Byl jsem nejspíš rád, že se ta mimořádná událost opravdu stala, že jsem si ji úplně nevysnil. Že jsem opět součástí davu, který vnímá věci okolo sebe stejně jako já.

Snad abych se ještě více ujistil, že se ten podivný zážitek znovu nevrátí, rozhodl jsem se využít zpoždění vlaku k malému nákupu. Vlastně to byl útěk k určité rutině, k bezpečí rutiny, abych byl přesný, protože jsem pokaždé, když jsem na nádraží dorazil o trochu dříve před plánovaným odjezdem vlaku, šel koupit své ženě Karolíně nějaké ovoce, které v jednom ze zašlých zákoutí nádraží prodávali vietnamští stánkaři.

I tentokrát jsem se tedy chvíli probíral balíčky jahod, až jsem našel jeden, v němž se mi jahody zdály

obzvláště čerstvé, pak jsem ještě přibral několik jablek a šel zaplatit.

Věci ale nebyly úplně jako jindy. Nevím proč, ale nebyly. Obvykle bych se stánkaři prohodil několik vět, tentokrát jsem zaplatil mlčky, jaksi nervózně. Také nevím, proč se mi pořád vracel poslední verš té básničky, kterou jsem zaslechl jako dítě a na niž jsem si tak podivně po tolika letech vzpomněl.

Není už cesty zpět, opakoval jsem si v duchu pořád dokola.

Zatímco před světelnou tabulí, která oznamuje odjezdy vlaků, se tvořil dav, z něhož se šířily nejrůznější dohady o tom, co se asi mohlo na trati přihodit, já přešel nádražní halu na druhou stranu, protože jsem si ještě chtěl jako obvykle koupit své oblíbené tyčinky s kandovaným ovocem. Kdykoli jsem to stihl, nakoupil jsem jich před odjezdem několik a pak jsem je ve vlaku při čtení časopisu žvýkal.

Tuhle rutinu jsem miloval. Rád jsem jezdil vlakem, i když jsem nemusel. Coby Millerův poradce jsem se mohl nechat domů vozit služebním autem, ale vlak mě zvláštním způsobem přitahoval. Navíc jsem měl klid, nemusel jsem vést nudný rozhovor s řidičem. Nevýhodou vlaku naopak bylo, že mě v davu poznávali lidé, někdy si ke mně dokonce někdo přisedl a pokoušel se navázat rozhovor o politice.

I tentokrát po mně několik lidí pokukovalo, snad si mysleli, že jako osoba veřejně známá, která se pohybuje v nejvyšších patrech politiky, nějak zařídím, aby se vlaky rozjely. Pro jistotu jsem se odklidil do tmavého rohu za stánkem s grilovanými klobásami, a žvýkaje první z ovocných tyčinek jsem čekal, až nám dovolí nastoupit do vlaku.

Snažil jsem se uklidnit, ale nějaký hlas mi pořád

našeptával: *Ty přece víš mnohem lépe než všichni okolo tebe, že tohle je jenom začátek, že ta mimořádná událost, která ti byla oznámena při vstupu do haly, se teprve rozbíhá. Ještě netušíš, jak to bude pokračovat, ale už se nikdy nevrátíš do běhu věcí, jehož jsi byl součástí ještě vteřinu předtím, než jsi vstoupil do toho světla a uslyšel to hlášení...*

Ne, rozhodně jsem se nemínil tomu hlasu podat. Byl jsem rozhodnutý dostat věci zpět pod kontrolu. A tak, postávaje v temném koutě za stánkem, odkud vycházel nepříjemný zápach škvarené mastnoty, jsem se nakonec donutil přemýšlet o tom, co se událo během několikadenní cesty, z níž jsem se právě vracel, a pokoušel jsem si představovat, jak mě asi Karolína po tak dlouhé době uvítá.

Postával jsem tam u toho stánku s grilovanými klobásami asi půl hodiny, přičemž mi došla zásoba ovocných tyčinek. Pak nás konečně pustili do vlaku. Trvalo ovšem další půl hodinu, než se vlak rozjel.

Nevěnoval jsem do té doby příliš pozornosti dohadům o tom, co se stalo na trati. Na nádraží si lidé šuškali cosi o nehodě na jednom z přejezdů, ale žádné oficiální hlášení to nepotvrdilo. Byl jsem z toho zážitku při vstupu do nádražní haly tak unavený, že mě ve vlaku začal přemáhat spánek, a asi bych hned opravdu usnul, kdybych se nebál, že přejedu naši stanici, která je jen kousek za Prahou.

Netečně jsem sledoval okolí tratě: obrysy nového železničního tunelu pod Vítkovem, vysoké násypy pokryté síťovinou, již už místy začala prorůstat tráva a plevel, i oprýskané domy v Karlíně, z nichž některé se těsně přimykají k železniční trati. Nakonec jsem se stejně spánku neubráníl.

Probudilo mě až brzdění vlaku, nebo možná spíš

hlasy spolucestujících, kteří najednou začali jeden druhého upozorňovat na něco venku za okny vlaku, jenž zcela zastavil, načež se znovu pomalu rozjel. Zatím jsem neviděl, co někteří spolucestující sedící přes uličku snad už byli schopni zahlédnout, ale z jejich slov bylo jasné, že vlak projíždí místem mimořádné události, kvůli které jsme měli zpoždění.

Naše souprava se sunula po prostřední koleji okolo rychlíku, který stál na koleji vpravo od nás. Když jsme minuli lokomotivu, otevřel se nám pohled na železniční přejezd, okolo kterého postávalo několik policejních aut s rozsvícenými majáky, viděli jsme i policisty v uniformách. O kousek dál se hasičský vůz pokoušel z příkopu vedle trati vytáhnout na ocelovém laně auto, které tam odmrštil náraz rychlíku.

Sledoval jsem vše poněkud odtažitě. Snad jsem si v tom okamžiku skládal všechny ty vjemy v hlavě, abych později mohl Karolíně podat co nejpřesnější zprávu o neštěstí, které se odehrálo nedaleko našeho městečka.

Jenže vzápětí mnou projel strašlivý úlek. Zíral jsem vytřeštěně na zcela zdemolovaný automobil, který se hasičům podařilo povytáhnout z příkopu, a jako bych se snažil přesvědčit sám sebe, že se mi to jen zdá. Protože to auto bylo naše, moje a Karolíny!

Vyskočil jsem a běžel ke dveřím vlaku, jenže ten se pomalu začal rozjíždět, ale než jsem si v tom šoku rozmyslel, co mám vlastně udělat, zastavil v nedaleké stanici. Vyběhl jsem na peron, pak proběhl podchodem pod tratí, a ačkoliv mi brzy začal docházet dech, možná i z té strašné úzkosti, nezastavil jsem, dokud jsem nedoběhl až na místo havárie.

Když jsem se začal drát ke zdemolovanému autu,